

scopum ab Ecclesia raptum ad Camelum alligarint, discerpserintque, & ipsum a Id. 5. c. 16.
una cum bestia combusserint. Nec minor fuit sub Valentiniano juniore &
Theodosio, cum jussu Imperatorum Patriarcha simulachra Deorum diruit,
ut narrat idem Socrates ^a. Nam ex communi (inquit) consensu omnes uno
impetu in Christianos ruere, cædem cujusque modi illis inferre cœperunt:
Christiani se defendere: malum malo additum: pugna usque eo crevit, quo
ad cædis faciendæ satietate tumultus sedaretur. Interierunt in ea dimicatio-
ne pauci Gentilium, Christianorum permulti, ex utraque parte sauciati
pene innumerabiles. Hæc autem cum essent, vix per sexcentos annos Eccle-
sia Ægyptiaca crescere potuit, & novas sedes Episcopales instituere. Post
hæc Heraclio imperante, anno scilicet Christi 634. Saraceni Ægyptum sub
tributo reddidere, inquit Theophanes ^b, in Saracenicas, & ab hoc tempore
Ecclesia graves passa est injurias: tantum abest, ut novas sedes Episcopales
aut Metropoles erigere potuerit. Altera ratio est ingens numerus Judæorum
in Ægypto degentium, & quasi innatum Ægyptiis in ipsos odium. Cùm
enim Ecclesia Alexandrina à Marco ex Judæis potius, (quorum decies cente-
na millia hoc ipso tempore Ægyptum habitasse scribit Philo ^c) quām ex Æ-
gyptiis coacta esset, Ægyptiique Judæis, à quibus solis ut vicinis aut accolis
edoceri poterant, semper infensi fuerint, eodem Philone ^d teste, adeo ut
Marcum ipsum Judæum variis affecerint contumeliis, tandemque crudeliter ne-
carint, vix ad Christi fidem ferendaque Ecclesiæ incrementa adduci valuerunt.

ALEXANDRINORUM
PATERNORUM SERIES
ex authoribus historiæ Ecclesiasticæ.

A Junt *Marcum* primum in Ægyptum trajecisse, & Euangelium, quod ipse conscripsérat, illic prædicasse, primumque Ecclesiarum Alexandriæ institutarum authorem extitisse, atque tanta hominum & mulierum fidem Christi amplexantium ex prima aggressione & conatu, per grave in primis sanctum & severum ejus vivendi exemplum ibi cogebatur multitudo, ut Philo ipse eorum studia, exercitationes, mores, frequentes congressus, communem inter ipsos victus rationem, omnem denique vivendi institutionem, suis scriptis persequi operæ pretium existimarit.

Quarto anno Domitiani, *Anianus* primus Ecclesiæ Alexandrinæ præfuit, Idem l. 3. c. 12.
qui, cùm annos viginti duos in eo munere complevisset, exiit è vita.

In cuius locum suffectus est *Abilius*.

Primo Nervæ anno, cum Abilius decem & tres annos Ecclesiarum Alexandrinæ Id. lib. 3. c. 16. præfuisse, Credo eo dignitatis gradu potitus est.

Annum circiter duodecimum imperii Trajani, Episcopus Ecclesiae Alexan- Id. lib. 4. cap. 1.
driae, cuius paulo ante feci mentionem, vitam cum morte commutat, ac
quidam nomine *Primus* ab Apostolis successione quartus, ministerium Eccle-
siae illius fortitò capit.

Anno 3. Imperii Adriani Primus Alexandriæ Episcopus, cum 12. annos Id. ibid. cap. 4.
illi Ecclesiæ præfuisse, morte occubuit.

Quem sequutus est *Justus*.